

Η Σάρα Πίνμπορο θα γίνει η νέα σας εμμονή.

HARLAN COBEN, συγγραφέας

ΣΑΡΑ
ΠΙΝΜΠΟΡΟ

ΠΙΣΩ
ΑΠΟ ΤΑ
ΜΑΤΙΑ
ΤΗΣ

NEW YORK TIMES
& SUNDAY TIMES
BESTSELLER

19 ΧΩΡΕΣ

ΤΙΤΛΟΣ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΥ: BEHIND HER EYES
Από τις Εκδόσεις HarperCollinsPublishers, Λονδίνο 2017

ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: **Πίσω από τα μάτια της**

ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Sarah Pinborough

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ: Χρήστος Καφάλης

ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ – ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Ελένη Γεωργοστάθη

ΣΥΝΘΕΣΗ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Νέλλυ Βασιλείου

ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Ραλλού Ρουχιά

© Sarah Pinborough Ltd., 2017

© Φωτογραφιών εξωφύλλου: Lyn Randle/Trevillion Images

© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2017

Πρώτη έκδοση: Απρίλιος 2017

Έντυπη έκδοση ISBN 978-618-01-1916-9

Ηλεκτρονική έκδοση ISBN 978-618-01-1917-6

Τυπώθηκε στην Ευρωπαϊκή Ένωση, σε χαρτί ελεύθερο χημικών ουσιών, προερχόμενο αποκλειστικά και μόνο από δάση που καλλιεργούνται για την παραγωγή χαρτιού.

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής αδειάς του εκδότη κατά οποιοδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, διανομή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση, παρουσίαση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.

Έδρα: Τατοίου 121, 144 52 Μεταμόρφωση

Βιβλιοπωλείο: Εμμ. Μπενάκη 13-15, 106 78 Αθήνα

Τηλ.: 2102804800 • fax: 2102819550 • e-mail: info@psychogios.gr

www.psychogios.gr • <http://blog.psychogios.gr>

PSYCHOGIOS PUBLICATIONS S.A.

Head Office: 121, Tatoiou Str., 144 52 Metamorfossi, Greece

Bookstore: 13-15, Emm. Benaki Str., 106 78 Athens, Greece

Tel.: 2102804800 • fax: 2102819550 • e-mail: info@psychogios.gr

www.psychogios.gr • <http://blog.psychogios.gr>

ΣΑΡΑ ΠΙΝΜΠΟΡΟ

**ΠΙΣΩ
ΑΠΟ ΤΑ
ΜΑΤΙΑ
ΤΗΣ**

*Μετάφραση:
Χρήστος Καψάλης*

Για την Τάσα,

*Οι λέξεις δεν είναι αρκετές. Το μόνο που μπορώ να πω
είναι ευχαριστώ για όλα και τα ποτά δικά μου.*

Τρεις μπορούν να κρατήσουν ένα μυστικό
εφόσον οι δύο είναι νεκροί.

ΒENIAMIN ΦΡΑΓΚΛΙΝΟΣ

Μέρος Πρώτο

1

Τότε

Τσιμπιέμαι και λέω ΕΙΜΑΙ ΕΔΩ ανά μία ώρα.
Κοιτάζω τα χέρια μου. Μετράω τα δάχτυλά μου.
ΤΚοιτάζω το ρολόι τοίχου –ή χειρός–, αποστρέφω το
βλέμμα, κοιτάζω ξανά.
Διατηρώ την ψυχραιμία και τη συγκέντρωσή μου.
Σκέφτομαι μια πόρτα.

Αργότερα

Κόντευε να ξημερώσει όταν επιτέλους τελείωσε. Μια ριγέ γκριζα λωρίδα πάνω στον καμβά του ουρανού. Ξερά φύλλα και λάσπες κολλούσαν στο τζιν παντελόνι του, και το αδύναμο σώμα του πονούσε καθώς ο ιδρώτας του κρύωνε στη νοτιομένη, παγερή ατμόσφαιρα. Είχε γίνει κάτι το οποίο ήταν αδύνατον να ξεγίνει. Μια τρομερή, αναγκαία πράξη. Ένα τέλος και μια αρχή δεμένα πλέον για πάντα. Περίμενε πως τα χρώματα του κόσμου θα άλλαζαν προκειμένου να αποτυπώσουν αυτό το γεγονός, όμως ουρανός και γη διατηρούσαν τις ίδιες υποτονικές αποχρώσεις και κανένα τρέμουλο οργής δεν αναδυσόταν από τα δέντρα. Κανένα θρηνητικός ψίθυρος του ανέμου. Καμία σειρήνα δεν ούρλιαζε στο βάθος. Το δάσος ήταν απλώς το δάσος και τα χρώματα ήταν απλώς τα χρώματα. Άφησε μια μακρόσυρτη ανάσα και η αίσθηση ήταν απρόσμενα ευχάριστη. Καθαρή. Μια καινούργια αυγή. Μια καινούργια ημέρα.

Προχώρησε σιωπηλά προς τα χαλάσματα του σπιτιού στο βάθος. Δε γύρισε να κοιτάξει πίσω.

Τώρα

ANTEA

Κάτω από τα νύχια μου υπάρχουν ακόμα λάσπες όταν επιστρέφει επιτέλους ο Ντέιβιντ στο σπίτι. Τις νιώθω να τσουίζουν πάνω στην ταλαιπωρημένη επιδερμίδα μου, βαθιά κάτω από τα νύχια. Το στομάχι μου ανακατεύεται, προκαλώντας μου νέα αναστάτωση καθώς η εξώπορτα κλείνει και για μια στιγμή απλώς στεκόμαστε και κοιταζόμαστε από τις απέναντι άκρες ενός μακριού διαδρόμου του καινούργιου βικτωριανού σπιτιού μας, μιας έκτασης άψογα παρκεταρισμένου ξύλου που απλώνεται ανάμεσά μας, προτού εκείνος στραφεί, τρεκλίζοντας ελαφρά, προς το καθιστικό. Παίρνω βαθιά ανάσα και τον ακολουθώ, μορφάζοντας σε καθέναν από τους ηχηρούς χτύπους των τακουνιών μου πάνω στις σανίδες του πατώματος. Δεν πρέπει να φοβάμαι. Πρέπει να επανορθώσω. Πρέπει να επανορθώσουμε.

«Ετοιμάσα βραδινό», λέω, προσπαθώντας να μην ακουστώ υπερβολικά ανασφαλής. «Τίποτε σπουδαίο, ένα στρογγυλάνοφ. Μπορώ να το φυλάξω για αύριο, αν έχεις φάει ήδη».

Έχει στραμμένο το πρόσωπο αλλού, το βλέμμα καρφωμένο στις βιβλιοθήκες μας, τις οποίες οι άνθρωποι της μεταφο-

ρικής έχουν γεμίσει με βιβλία από τις κούτες. Προσπαθώ να μη σκέφτομαι πόση ώρα έλειπε. Μάζεψα τα σπασμένα γυαλιά, σκουπίσα και σφουγγάρισα το πάτωμα και ασχολήθηκα με τον κήπο. Κάθε στοιχείο από το προηγούμενο οργισμένο ξέσπασμα έχει απομακρυνθεί. Ξέπλενα το στόμα μου έπειτα από κάθε ποτήρι κρασί που ήπια όση ώρα εκείνος έλειπε ώστε να μην το μυρίσει στην ανάσα μου. Δεν του αρέσει να πίνω. Μονάχα ένα δυο ποτήρια, αν είμαστε με παρέα. Ποτέ μόνη. Απόψε όμως δεν μπόρεσα να το αποφύγω.

Ακόμα κι αν δεν κατάφερα να βγάλω τελείως τα χώματα κάτω από τα νύχια μου, έκανα ντους και φόρεσα ένα ανοιχτό γαλάζιο φόρεμα και ασορτί γόβες, και μακιγιαρίστηκα. Ούτε ίχνος από τα δάκρυα και τον καβγά. Θέλω να ξεπλύνουμε από πάνω μας τα πάντα. Αυτή είναι η νέα μας αρχή. Το καινούργιο μας ξεκίνημα. Πρέπει να είναι.

«Δεν πεινάω». Στρέφεται προς το μέρος μου τότε, και διακρίνω μια βουβή απέχθεια στο βλέμμα του, δαγκώνομαι για να συγκρατήσω την ξαφνική παρόρμηση να κλάψω. Νομίζω πως αυτό το κενό είναι ακόμα χειρότερο απ' ό,τι ο θυμός του. Όλα όσα προσπάθησα τόσο σκληρά να χτίσω πραγματικά καταρρέουν. Δε με νοιάζει που ήπια πάλι. Το μόνο που θέλω είναι να με αγαπήσει όπως παλιά. Δεν παρατηρεί καν την προσπάθεια που έκανα από την ώρα που έφυγε εξάλλος. Με πόσα πράγματα καταπιάστηκα. Την εμφάνισή μου. Πόσο πολύ προσπάθησα.

«Πάω να ξαπλώσω», λέει. Δε με κοιτάζει στα μάτια και ξέρω ότι εννοεί τον ξενώνα. Δύο ημέρες μετά το καινούργιο μας ξεκίνημα, και δε θα κοιμηθεί μαζί μου. Αισθάνομαι τις ρωγμές ανάμεσά μας να μεγαλώνουν για μία ακόμα φορά. Σύντομα θα βρεθούμε στις απέναντι πλευρές του χάσματος που θα έχουν προξενήσει. Φροντίζει να με παρακάμψει κι εγώ θέλω να αγγίξω το μπράτσο του, όμως φοβάμαι πολύ την αντίδρασή του. Κάνει λες και τον αηδιάζω. Ίσως, πάλι,

να είναι η αηδία που αισθάνεται για τον εαυτό του αυτή που εκπέμπει προς το μέρος μου.

«Σ' αγαπώ», λέω σιγανά. Σιχαίνομαι τον εαυτό μου γι' αυτό, κι εκείνος δεν απαντά καν, παρά μόνο ανεβαίνει με ασταθές βήμα τα σκαλοπάτια, σαν να μη βρίσκομαι καν εκεί. Ακούω τα βήματά του να ξεμακραινούν και ύστερα μια πόρτα να κλείνει.

Ύστερα από μερικές στιγμές που στέκομαι και κοιτάζω σαν χαμένη το σημείο όπου δε βρίσκεται πλέον εκείνος, ενώ αφουγκράζομαι την ταλαίπωρη καρδιά μου να ραγίζει ξανά, επιστρέφω στην κουζίνα και κλείνω τον φούρνο. Δε θα το φυλάξω για αύριο. Θα έχει ξινίσει από την ανάμνηση του σήμερα. Το βραδινό πήγε χαμένο. Μαζί του κι εμείς. Είναι φορές που αναρωτιέμαι αν θέλει να με σκοτώσει για να ξεμπερδεύει με όλη αυτή την κατάσταση. Να απαλλαγεί από το πλάσμα που επιμένει να κρέμεται από πάνω του. Ίσως κάποιιο κομμάτι μου να θέλει κι αυτό να τον σκοτώσει.

Μπαίνω στον πειρασμό να πω ένα ακόμα ποτήρι από το απαγορευμένο κρασί, όμως αντιστέκομαι. Αρκετά ταραγμένη είμαι ήδη και δεν αντέχω να αντιμετωπίσω έναν ακόμα καβγά. Ίσως το πρωί να είμαστε και πάλι εντάξει. Θα ξαναβάλω το μπουκάλι στη θέση του και ούτε που θα καταλάβει πως έπινα.

Στρέφω για λίγο το βλέμμα στον κήπο προτού κλείσω τα εξωτερικά φώτα και βρεθώ αντιμέτωπη με το είδωλό μου στο παράθυρο. Είμαι όμορφη γυναίκα. Προσέχω τον εαυτό μου. Γιατί δεν μπορεί να συνεχίσει να με αγαπά; Γιατί δεν μπορεί η ζωή μας να είναι έτσι όπως ήλπιζα, όπως ήθελα, ύστερα απ' όλα όσα έχω κάνει για εκείνον; Χρήματα έχουμε. Κι εκείνος έχει τη σταδιοδρομία που ονειρευόταν. Εγώ το μόνο που προσπάθησα ήταν να είμαι η τέλεια σύζυγος και να του προσφέρω την τέλεια ζωή. Γιατί δεν μπορεί να αφήσει το παρελθόν πίσω του;

Αφήνομαι για μερικά ακόμα λεπτά έτσι, να οικτίρω τον

εαυτό μου, καθώς σκουπίζω και καθαρίζω τις γρανιτένιες επιφάνειες, κι ύστερα παίρνω μια βαθιά ανάσα για να συνέλθω. Χρειάζομαι ύπνο. Κανονικό ύπνο. Θα πάρω ένα χάπι να ξεραθώ. Αύριο τα πράγματα θα είναι αλλιώς. Πρέπει να είναι. Θα τον συγχωρέσω. Όπως πάντοτε.

Αγαπώ τον σύζυγό μου. Τον αγάπησα από την πρώτη στιγμή που τον είδα και δε θα πάψω ποτέ να είμαι ερωτευμένη μαζί του. Δεν πρόκειται να παραιτηθώ από αυτό. Δεν μπορώ να το κάνω.

ΛΟΥΙΖ

Θ *«Χι ονόματα, εντάξει; Ούτε δουλειές. Καμία κουβέντα για την καθημερινότητα. Να μιλήσουμε για αληθινά πράγματα».*

«Σοβαρά είπες τέτοιο πράγμα;»

«Ναι. Δηλαδή όχι», απαντώ. «Εκείνος το είπε».

Το πρόσωπό μου φλέγεται. Είχε ακουστεί ρομαντικό στις τέσσερις και μισή το απόγευμα πριν από δύο ημέρες, συντροφιά με το πρώτο παράνομο απογευματινό ποτηράκι, όμως τώρα ακούγεται σαν ατάκα βγαλμένη από φτηνιάρικο σίριαλ. Τριαντατετράχρονη γυναίκα εμφανίζεται σε μπαρ, όπου τη ρομαντίζει ο άντρας των ονείρων της, που αποδεικνύεται ότι είναι το καινούργιο της αφεντικό. Μου έρχεται να ξεράσω, πιο κλισέ πεθαίνεις. Τι μπλέξιμο κι αυτό.

«Βέβαια, αυτός τι θα έλεγε;» Η Σόφι γελάει και αμέσως προσπαθεί να συγκρατηθεί. *«Καμία κουβέντα για την καθημερινότητα. Για παράδειγμα, κάτσε να σκεφτώ κάτι, α, ναι, την ασήμαντη λεπτομέρεια ότι είμαι παντρεμένος».* Παρατηρεί το ύφος που έχω πάρει. «Συγγνώμη. Το ξέρω πως δε γελάμε με τέτοια πράγματα, όμως είναι αστείο, αν το καλοσκεφτείς. Εντωμεταξύ, καλά, ξέρω πως έχεις σκουριάσει κοιμητάκι στο όλο θέμα με τους άντρες, αλλά πώς είναι δυνατόν να μην κατάλαβες από αυτή την κουβέντα πως ο τύπος ήταν

παντρεμένος; Το ότι ήταν το καινούργιο σου αφεντικό σ' το χαρίζω. Αυτό ήταν σκέτη γκαντεμιά».

«Δεν είναι καθόλου αστείο», λέω αλλά χαμογελάω. «Τέλος πάντων, εσύ είσαι η εξπέρ στους παντρεμένους, όχι εγώ».
«Γεγονός».

Ήξερα ότι η Σόφι θα με έκανε να αισθανθώ καλύτερα. Έχουμε γούστο όταν κάνουμε παρέα. Γελάμε. Είναι ηθοποιός στο επάγγελμα –αν και αφήνουμε ασχολίαστο το γεγονός ότι τα τελευταία δύο χρόνια έχει υποδυθεί μόνο δύο πτώματα σε τηλεοπτικές σειρές– και, παρά τις διαφορές σχέσεις που έχει κάνει, είναι παντρεμένη με έναν μουσικό παραγωγό εδώ και κάτι αιώνες. Γνωριστήκαμε σε ένα πρόγραμμα απεξάρτησης από τη νικοτίνη και, παρότι οι ζωές μας ήταν πολύ διαφορετικές, δεθήκαμε. Επτά χρόνια μετά, εξακολουθούμε να πίνουμε τα κρασιάκια μας.

«Τώρα όμως έγινες σαν κι εμένα», λέει, κλείνοντάς μου πονηρά το μάτι. «Πλαγιάζεις με παντρεμένους. Ήδη αισθάνομαι λιγότερο άσχημα για τα χάλια μου».

«Δεν πλάγιασα μαζί του. Και δεν ήξερα ότι ήταν παντρεμένος». Αυτό το δεύτερο δεν είναι ακριβώς αλήθεια. Μέχρι το τέλος της βραδιάς, το είχα υποψιαστεί. Ο τρόπος που κόλλησε το σώμα του πάνω στο δικό μου όταν φιληθήκαμε, ζαλισμένοι από το τζιν. Το ξαφνικό τράβηγμα. Η ενοχή στο βλέμμα του. Η συγγνώμη. Δεν μπορώ να το κάνω αυτό. Όλα τα σημάδια ήταν εκεί.

«Ό,τι πεις, Χιονάτη. Απλώς χαίρομαι που παραλίγο να το κάνεις. Πόσος καιρός έχει περάσει από την τελευταία φορά, είπαμε;»

«Αυτό δε θέλω να το συζητήσω καθόλου. Το να πέσω σε ακόμα χειρότερη κατάθλιψη δε θα με βοηθήσει να βγω από αυτό το λούκι», λέω, προτού πω κι άλλο κρασί. Χρειάζομαι κι άλλο τσιγάρο. Ο Άνταμ είναι ξαπλωμένος στο κρεβάτι του και κοιμάται βαθιά, δεν πρόκειται να κουνηθεί πριν

φτάσει η ώρα για πρωινό και σχολείο. Μπορώ να χαλαρώσω. Δε βλέπει εφιάλτες. Δεν υπνοβατεί. Δόξα τω Θεώ γι' αυτά τα μικρά δώρα.

«Και, τέλος πάντων, για όλη αυτή την κατάσταση φταίει η Μικαέλα», συνεχίζω. «Αν είχε ακυρώσει το ραντεβού μας πριν φτάσω στο μπαρ, δε θα κάναμε τώρα αυτή την κουβέντα».

Πάντως η Σόφι έχει ένα δίκιο. Έχει περάσει πολύς καιρός από την τελευταία φορά που φλερτάρισα έστω με έναν άντρα, κι ακόμα περισσότερος από τότε που μέθυσα και φίλησα κάποιον. Η ζωή της είναι διαφορετική. Μονίμως περιτριγυρίζεται από καινούργιους και ενδιαφέροντες ανθρώπους. Δημιουργικούς τύπους που βλέπουν τα πράγματα πιο ελεύθερα, πίνουν ως αργά και ζουν σαν έφηβοι. Το να είμαι μια μόνη μητέρα στο Λονδίνο που παλεύει να τα φέρει βόλτα ως γραμματέας μερικής απασχόλησης ενός ψυχιάτρου δεν είναι ό,τι πιο ευνοϊκό για να το ρίχνω έξω και να βγαίνω κάθε βράδυ, ελπίζοντας να γνωρίσω κάποιον, πόσω μάλλον τον «Σωστό Άντρα», και ούτε που θέλω να σκέφτομαι το ενδεχόμενο να εγγραφώ σε κάποια ιστοσελίδα γνωριμιών. Κι επίσης, έχω αρχίσει να συνηθίζω που είμαι μόνη μου. Που έχω αφήσει κατά μέρος τα ραντεβού και όλα αυτά για λίγο καιρό. Για λίγο καιρό που σταδιακά εξελίσσεται σε αμετάκλητο τρόπο ζωής.

«Αυτό θα σου φτιάξει το κέφι». Ξετρυπώνει έναν μπάφο από την επάνω τσέπη του κόκκινου κοτλέ σακακιού της. «Πίστεψέ με, τα πάντα θα σου φαίνονται πιο αστεία μόλις κάνουμε κεφάλι». Διακρίνει τον δισταγμό στην όψη μου και χαμογελά πλατιά. «Έλα τώρα, Λου. Είναι ειδική περίπτωση. Ξεπέρασες κάθε προηγούμενο ρεκόρ σου. Χαμουρεύτηκες με το καινούργιο σου αφεντικό, που είναι και παντρεμένος. Τέλεια φάση. Πρέπει να βρω κάποιον να γράψει το σενάριο για την ταινία. Θα μπορούσα να σε υποδυθώ».

«Ωραία», λέω. «Θα χρειαστώ τα χρήματα τώρα που θα απολυθώ». Δεν μπορώ να αντισταθώ στη Σόφι, ούτε και θέ-

λω, οπότε σύντομα βρισκόμαστε καθισμένες στο μικρό μπαλκόνι του ακόμα μικρότερου διαμερίσματός μου, εφοδιασμένες με κρασί, πατατάκια και τσιγάρα, περνώντας η μία στην άλλη τον μπάφο, χασκογελώντας.

Αντίθετα με τη Σόφι, η οποία με κάποιον τρόπο παραμένει περίπου έφηβη, το να κάνω κεφάλι δεν αποτελεί σε καμία περίπτωση μέρος της ρουτίνας μου –δεν υπάρχει ούτε ο χρόνος ούτε τα χρήματα όταν είσαι μόνη σου–, όμως το γέλιο είναι πάντοτε καλύτερο από το κλάμα, οπότε τραβάω μια γερή τζούρα από τον γλυκό, απαγορευμένο καπνό.

«Μονάχα σε σένα θα μπορούσε να συμβεί κάτι τέτοιο», αποφαινεται η Σόφι. «Τι έκανες, κρύφτηκες;»

Γνέφω καταφατικά, χαμογελώντας καθώς θυμάμαι την τραγελαφική κατάσταση, σαν να τη βλέπω μέσα από τα μάτια κάποιου τρίτου. «Δεν μπόρεσα να σκεφτώ κάτι άλλο. Κρύφτηκα στην τουαλέτα και έμεινα εκεί. Όταν βγήκα, είχε φύγει. Αύριο ξεκινάει δουλειά. Τον ξεναγούσε ο δόκτωρ Σάις στο γραφείο».

«Μαζί με τη γυναίκα του».

«Ναι, μαζί με τη γυναίκα του». Θυμάμαι πόσο ωραίο έδειχναν μαζί εκείνη τη σύντομη φρικτή στιγμή που συνειδητοποιούσα τι συνέβαινε. Υπέροχο ζευγάρι.

«Και πόση ώρα έμεινες στην τουαλέτα;»

«Είκοσι λεπτά».

«Αχ, Λου».

Ακολουθεί παύση, κι ύστερα μας πιάνουν και τις δυο τα γέλια, το κρασί και το χόρτο βουίζουν στα κεφάλια μας, και για μερικές στιγμές μάς είναι αδύνατον να σταματήσουμε.

«Πολύ θα ήθελα να ήμουν από μια μεριά, να έβλεπα τη φάτσα σου», λέει η Σόφι.

«Εντάξει, εγώ μια φορά δεν ανυπομονώ καθόλου να δω τη δική του φάτσα μόλις δει τη δική μου».

Η Σόφι σηκώνει τους ώμους της. «Αυτός είναι ο παντρε-

μένος. Δική του είναι η ντροπή. Δεν μπορεί να σου πει το παραμικρό».

Μου δίνει άφεση αμαρτιών, κι όμως εγώ εξακολουθώ να αισθάνομαι τις τύψεις μου, που δε λένε να ξεκολλήσουν, να κρατούν παρέα στη σαστιμάρα μου. Εκείνη τη γροθιά που ένιωσα στο στομάχι καθώς αντίκριζα τη γυναίκα στο πλευρό του, προτού τραπώ σε φυγή. Την πανέμορφη σύζυγό του. Κοιμή. Μελαχρινή, με σταρένια επιδερμίδα, έφερε λιγάκι στην Αντζελίνα Τζολί. Είχε εκείνη τη μυστηριώδη αύρα. Εντυπωσιακά λεπτή. Καμία σχέση με εμένα. Η μορφή της έχει αποτυπωθεί ανεξίτηλα στο μυαλό μου. Δε θα μπορούσα να τη φανταστώ να πανικοβάλλεται και να τρέχει να κρυφτεί στην τουαλέτα, όποιον κι αν έβλεπε μπροστά της. Με ενοχλούσε με έναν τρόπο που δε θα έπρεπε να με ενοχλεί, όχι ύστερα από ένα απόγευμα μέθης, κι όχι μονάχα επειδή η αυτοπεποίθησή μου έχει πιάσει πάτο.

Το θέμα είναι, μου άρεσε αυτός ο άντρας... μου άρεσε πραγματικά. Δεν μπορώ να το πω αυτό στη Σόφι. Δεν μπορώ να της πω ότι ούτε κι εγώ θυμόμουν από τότε είχα να μιλήσω έτσι σε έναν άντρα. Πόσο ευτυχισμένη αισθανόμουν που φλέρταρα με κάποιον ο οποίος ανταπέδιδε το φλερτ, ούτε πως είχα ξεχάσει πόσο τέλειο ήταν εκείνο το συναίσθημα, όταν νιώθεις ότι ίσως ξεκινά κάτι καινούργιο. Η ζωή μου, σε γενικές γραμμές, είναι μια ατελείωτη ρουτίνα. Ξυπνάω τον Άνταμ και τον πηγαίνω στο σχολείο. Όταν εργάζομαι και πρέπει να ξεκινήσω νωρίς, πηγαίνει στη φύλαξη. Όταν δεν εργάζομαι, μπορεί να περάσω καμιά ώρα χαζεύοντας φιλανθρωπικά καταστήματα, μήπως πετύχω εκεί κανένα επώνυμο ρούχο που θα ταίριαζε στο διακριτικά ακριβό στιλ της κλινικής. Ύστερα με περιμένει μαγείρεμα, καθάρισμα, ψώνια, μέχρι να γυρίσει ο Άνταμ στο σπίτι, και μετά έχουμε διάβασμα, τσάι, μπάνιο, παραμύθι, βαθύ ύπνο για εκείνον, κρασί κι ανήσυχο ύπνο για μένα. Όταν πηγαίνει στον πατέρα του κάποιο Σαββατοκύριακο, είμαι τόσο κουρασμένη που δεν έχω κου-

ράγιο για τίποτε, αράζω στο σπίτι και βλέπω βλακείες στην τηλεόραση. Η σκέψη πως αυτή θα μπορούσε να είναι η ζωή μου ώσπου να γίνει ο Άνταμ τουλάχιστον δεκαπέντε χρόνων ή κάπου εκεί κατά βάθος με τρομοκρατεί, οπότε αποφεύγω να το σκέφτομαι. Όμως εκείνη η συνάντηση με τον άντρα στο μπαρ με έκανε να θυμηθώ πόσο όμορφο ήταν να νιώθεις κάτι. Ως γυναίκα. Με έκανε να αισθανθώ ζωντανή. Μάλιστα είχα σκεφτεί να ξαναπεράσω από εκείνο το μπαρ, να δω μήπως είχε περάσει κι αυτός για να με βρει. Όμως, φυσικά, η ζωή δεν είναι ρομαντική κομεντί. Κι αυτός είναι παντρεμένος. Κι εγώ ηλίθια. Δεν αισθάνομαι πίκρα, μόνο λύπη. Και δεν μπορώ να τα πω όλα αυτά στη Σόφι, γιατί τότε θα με λυπηθεί και δεν το θέλω, άσε που είναι πολύ ευκολότερο να τα βρίσκω όλα αυτά αστεία. Είναι αστεία. Κι ούτε βέβαια κάθομαι στο σπίτι κάθε νύχτα και κλαίγομαι που είμαι μόνη, λες και καμιά γυναίκα δε θα μπορούσε να σταθεί χωρίς έναν άντρα δίπλα της. Σε γενικές γραμμές, είμαι ευχαριστημένη. Είμαι ενήλικη. Τα πράγματα θα μπορούσαν να είναι πολύ χειρότερα. Όλο αυτό ήταν μόνο ένα λάθος. Πρέπει να το διαχειριστώ.

Πιάνω μια χούφτα πατατάκια και η Σόφι κάνει το ίδιο.

«Οι γυναίκες με καμπύλες είναι οι νέες αδύνατες», αποφαινόμαστε ταυτόχρονα, προτού μπουκώσουμε με τα πατατάκια τα στόματά μας, και παραλίγο να πνιγούμε, καθώς μας πιάνουν ξανά τα γέλια. Θυμάμαι τη σκηνή που κρύβομαι στην τουαλέτα για να μη με δει αυτός, πανικόβλητη και εμβρόντητη. Εντάξει, είναι αστείο. Η όλη φάση είναι αστεία. Βέβαια, ίσως να είναι λιγότερο αστείο αύριο το πρωί, όταν έρθουμε πρόσωπο με πρόσωπο, όμως για την ώρα μπορώ να γελάω. Αν δεν μπορείς να γελάσεις με τον εαυτό σου όταν τα σκατώνεις, με τι μπορείς να γελάσεις;

«Γιατί το κάνεις;» ρωτάω αργότερα, όταν το μπουκάλι του κρασιού στέκει άδειο ανάμεσά μας και η βραδιά οδεύει προς το τέλος της. «Γιατί ψάχνεσαι; Δεν είσαι ευτυχοισμένη με τον Τζέι;»

«Φυσικά και είμαι», λέει η Σόφι. «Τον αγαπώ. Άλλωστε δεν είναι να πεις ότι το κάνω και συνέχεια».

Αυτό είναι μάλλον αλήθεια. Η Σόφι είναι ηθοποιός· κάποιες φορές υπερβάλλει για να σακαρώσει μια πιο ενδιαφέρουσα ιστορία.

«Έστω, όμως γιατί να το κάνεις;» Παραδόξως, είναι ένα θέμα το οποίο δεν έχουμε συζητήσει ιδιαίτερα. Εκείνη ξέρει πως αισθάνομαι άβολα με αυτό, όχι επειδή το κάνει –δε μου πέφτει λόγος– αλλά επειδή γνωρίζω και συμπαθώ τον Τζέι. Είναι καλός άνθρωπος. Χωρίς αυτόν, η Σόφι θα την έτρωγε άσχημα. Τρόπος του λέγειν.

«Έχω εντονότερες ερωτικές διαθέσεις απ’ ό,τι αυτός», απαντά τελικά. «Άλλωστε το σεξ δεν είναι η ουσία του γάμου. Γάμος σημαίνει να είσαι μαζί με τον καλύτερό σου φίλο. Κι ο Τζέι είναι ο καλύτερός μου φίλος. Όμως είμαστε μαζί εδώ και δεκαπέντε χρόνια. Το πάθος δε συντηρείται από μόνο του. Θέλω να πω, εξακολουθούμε να το κάνουμε, αραιά και πού, όμως δεν είναι όπως παλιά. Κι όταν έρχεται ένα παιδί, τα πράγματα αλλάζουν. Περνάς τόσα χρόνια βλέποντας τον άλλο ως γονιό και όχι ως εραστή, ώστε είναι δύσκολο να ανακαλύψεις ξανά εκείνο τον άνθρωπο».

Θυμάμαι τον δικό μου, βραχύβιο γάμο. Το πάθος δεν έσβησε στην περίπτωση μας. Αυτό όμως δεν τον εμπόδισε να φύγει έπειτα από τέσσερα χρόνια για να είναι με κάποια άλλη, την εποχή που ο γιος μας δεν είχε κλείσει καλά καλά τα δύο του χρόνια. Ίσως η Σόφι να έχει κάποιο δίκιο. Δε νομίζω ότι θεωρούσα ποτέ τον πρώην μου, τον Ίαν, τον καλύτερό μου φίλο.

«Απλώς μου φαίνεται κάπως στενάχωρο όλο αυτό». Αλήθεια.

«Είναι επειδή εσύ πιστεύεις στον πραγματικό έρωτα και στο ζήσανε αυτοί καλά κι εμείς καλύτερα. Όμως η ζωή δεν είναι έτσι».

«Πιστεύεις ότι αυτός σε έχει απατήσει;» ρωτάω.

«Το σίγουρο είναι ότι είχε τα φλερτ του», απαντά. «Θυμάμαι μια τραγουδίστρια με την οποία συνεργαζόταν πριν από καιρό. Νομίζω πως ίσως κάτι να έπαιξε με εκείνη, για ένα διάστημα. Όμως, ό,τι κι αν ήταν, δε μας επηρέασε. Όχι πραγματικά».

Το κάνει να ακούγεται τόσο λογικό. Εγώ το μόνο που σκέφτομαι είναι ο πόνος της προδοσίας που ένιωσα όταν έφυγε ο Ίαν. Το πώς αυτό που έκανε επηρέασε τον τρόπο που έβλεπα τον εαυτό μου. Πόσο άχρηστη ένιωθα τον πρώτο καιρό. Πόσο άσχημη. Ούτε βέβαια κι η σχέση του με εκείνη τη γυναίκα για χάρη της οποίας με παράτησε κράτησε πολύ, όμως αυτό δε με έκανε να νιώσω καλύτερα.

«Δε νομίζω ότι θα μπορέσω ποτέ να το καταλάβω», λέω.

«Όλοι έχουν μυστικά, Λου», απαντά εκείνη. «Θα έπρεπε να επιτρέπεται σε όλους να έχουν τα μυστικά τους. Είναι αδύνατον να ξέρεις τα πάντα για τον άλλο. Θα τρελαινόσουν αν το προσπαθούσες».

Αναρωτιέμαι, τώρα που έφυγε και συγυρίζω τον χαμό που άφησε πίσω της η βραδιά μας, μήπως ήταν ο Τζέι εκείνος που ξέφυγε πρώτος. Ίσως αυτό να είναι το μυστικό πίσω από τις περιπέτειες της Σόφι στα διάφορα ξενοδοχεία. Ίσως να τα κάνει όλα αυτά ώστε να νιώσει καλύτερα ή να εκδικηθεί κατά κάποιον τρόπο. Ποιος ξέρει; Μάλλον το αναλύω υπερβολικά. Το να αναλύω υπερβολικά τις καταστάσεις είναι το φόρτε μου. *Ο καθένας όπως τη βρίσκει*, υπενθυμίζω στον εαυτό μου. Η Σόφι δείχνει ευτυχισμένη, κι αυτό μου φτάνει.

Η ώρα είναι μόλις λίγο μετά τις δέκα και μισή, όμως είμαι πτώμα, οπότε περνάω να ρίξω μια ματιά στον Άνταμ: είναι μια παρηγοριά το να τον βλέπω να κοιμάται ήσυχα, κουλουριασμένος στο πλάι, σκεπασμένος με το πάπλωμα με τους ήρωες από τον *Πόλεμο των Αστρων*, και τον αρκούδο του υπό μάλης. Κλείνω την πόρτα και τον αφήνω να συνεχίσει.

Έξω είναι ακόμα νύχτα όταν ξυπνάω στο μπάνιο, μπροστά στον καθρέφτη, και προτού συνειδητοποιήσω πού βρίσκομαι, νιώθω μια σουβλιά στο καλάμι μου, στο σημείο που χτύπησα σκοντάφτοντας στο μικρό καλάθι για τα άπλυτα που στέκει στη γωνία. Η καρδιά μου πεταρίζει, το μέτωπό μου ιδρώνει. Καθώς η πραγματικότητα κατακάθεται ολόγυρα, ο εφιάλτης γίνεται κομμάτια, αφήνοντας πίσω του μονάχα κάποια θραύσματα στο μυαλό μου. Ξέρω τι ήταν όμως. Είναι πάντοτε το ίδιο όνειρο.

Ένα αχανές κτίριο, κάτι σαν παλιό νοσοκομείο ή ορφανοτροφείο. Εγκαταλειμμένο. Ο Άνταμ είναι παγιδευμένος κάπου εκεί μέσα, κι εγώ ξέρω, απλώς το ξέρω, πως, αν δεν καταφέρω να τον βρω, τότε θα πεθάνει. Με φωνάζει τρομαγμένος. Κάτι κακό τον πλησιάζει. Τρέχω αλλόφρων στους διαδρόμους προσπαθώντας να φτάσω εκεί, ενώ από τους τοίχους και τα ταβάνια οι σκιές ξεδιπλώνονται σαν πλοκάμια, λες κι είναι μέρος κάποιου φρικτού κακού που ζει μέσα στο κτίριο, τυλίγονται ολόγυρά μου, με παγιδεύουν. Το μόνο που ακούω είναι τον Άνταμ που κλαίει καθώς παλεύω να ξεφύγω στο σκοτάδι, ενώ εκείνες οι κολλώδεις λωρίδες μοιάζουν αποφασισμένες να με κρατήσουν μακριά του, να με πνίξουν και να με παρασύρουν στο ατέρμονο σκοτάδι. Είναι ένα φρικτό όνειρο. Κολλάει πάνω μου σαν τις σκιές του ίδιου του εφιάλτη. Οι λεπτομέρειες μπορεί να αλλάζουν κάπως από νύχτα σε νύχτα, όμως το αφήγημα είναι πάντοτε το ίδιο. Όσες φορές κι αν το δω, δεν πρόκειται ποτέ να το συνηθίσω.

Οι εφιάλτες δεν ξεκίνησαν όταν γεννήθηκε ο Άνταμ – πάντοτε έβλεπα εφιάλτες, όμως πριν από τη γέννηση του παιδιού πάλευα για τη δική μου επιβίωση. Τώρα που το βλέπω εκ των υστέρων, ήταν καλύτερα τότε, κι ας μην το ήξερα. Οι εφιάλτες είναι η κατάρα της ζωής μου. Καταστρέφουν κάθε πιθανότητα να κοιμηθώ καλά, τη στιγμή που η ζωή μου ως μόνης μητέρας με καταπονεί ήδη αρκετά.

Αυτή τη φορά έχω περπατήσει περισσότερο απ' όσο εδώ και καιρό. Συνήθως ξυπνάω σασιτισμένη, όρθια, είτε δίπλα στο κρεβάτι μου είτε σε εκείνο του Άνταμ, συχνά στη μέση κάποιας ασυνάρτητης, έντρομης πρότασης. Συμβαίνει τόσο συχνά ώστε το παιδί έχει πάψει να αναστατώνεται αν το ξυπνήσω. Βέβαια, έχει πάρει τον πρακτικό χαρακτήρα του πατέρα του. Ευτυχώς πήρε και τη δική μου αίσθηση του χιούμορ.

Ανάβω το φως, κοιτάζομαι στον καθρέφτη και βογκάω. Μαύροι κύκλοι έχουν σχηματιστεί κάτω από τα μάτια μου και είμαι σίγουρη πως το μακιγιάζ δεν πρόκειται να τους καλύψει. Όχι στο φως της ημέρας. Τέλεια. Υπενθυμίζω στον εαυτό μου πως δεν έχει σημασία τι θα σκέφτεται για μένα ο άντρας από το μπαρ ή, αλλιώς, ο διάολε, είναι ο καινούργιος μου, παντρεμένος προϊστάμενος. Ευελπιστώ ότι θα αισθάνεται αρκούντως απαίσιος ώστε να φροντίσει να με αποφεύγει όλη μέρα. Το στομάχι μου και πάλι δένεται κόμπος όμως, καθώς το κεφάλι μου πονάει από το υπερβολικά πολύ κρασί και τα υπερβολικά πολλά τσιγάρα. *Σύνελθε, λέω στον εαυτό μου. Σε μια δυο μέρες όλα θα έχουν ξεχαστεί. Τράβα να κάνεις τη δουλειά σου.*

Είναι μόλις τέσσερις το πρωί, πίνω λίγο νερό κι ύστερα σβήνω το φως και σέρνομαι πίσω στο κρεβάτι μου, ελπίζοντας πως θα καταφέρω να κλείσω λίγο τα μάτια μου μέχρι να χτυπήσει το ξυπνητήρι στις έξι. Αρνούμαι να θυμηθώ την αίσθηση των χειλιών του πάνω στα δικά μου και πόσο όμορφο ήταν, έστω και για λίγο, το να βιώνω εκείνο το θέρισμα του πάθους. Να αισθάνομαι εκείνη την επαφή με έναν άλλο άνθρωπο. Καρφώνω το βλέμμα μου στον τοίχο και σκέφτομαι να μετρήσω πρόβατα, όταν συνειδητοποιώ πως, κάτω από τον εκνευρισμό μου, αισθάνομαι και μια αναστάτωση που θα τον ξαναδώ. Τριζώ τα δόντια και αναθεματίζω την ηλιθιότητά μου. Εγώ δεν είμαι τέτοια γυναίκα.

ANTEA

Τον αποχαιρετώ χαμογελαστή καθώς ξεκινά για την πρώτη κανονική του ημέρα στην κλινική, και η ηλικιωμένη γειτόνισσα μας παρακολουθεί με ένα βλέμμα επιδοκιμασίας καθώς βγάζει το μικρό, εξίσου ισχνό σκυλί της βόλτα. Δίνουμε πάντοτε την εντύπωση του τέλειου ζευγαριού ο Ντέιβιντ κι εγώ. Μου αρέσει αυτό.

Πάντως αναστενάζω με ανακούφιση όταν κλείνω την πόρτα και έχω το σπίτι όλο δικό μου, παρότι εκείνος ο αναστεναγμός μοιάζει με μικρή προδοσία. Μου αρέσει πολύ να έχω τον Ντέιβιντ εδώ μαζί μου, όμως δεν έχουμε επιστρέψει ακόμα στην όποια ισορροπία έχουμε δημιουργήσει στη σχέση μας, ενώ η ατμόσφαιρα είναι βαριά από όλα αυτά που δεν έχουν ειπωθεί. Ευτυχώς το καινούργιο σπίτι είναι αρκετά μεγάλο ώστε να του επιτρέπει να κρύβεται στο γραφείο του, οπότε μπορούμε να προσποιούμαστε ότι όλα πάνε καλά, καθώς κυκλοφορούμε επιφυλακτικά στους ίδιους χώρους.

Πάντως, κάπως καλύτερα νιώθω απ' ό,τι όταν επέστρεψε στο σπίτι μεθυσμένος. Δεν το συζητήσαμε το επόμενο πρωί φυσικά, δε συζητάμε και πολύ αυτό τον καιρό. Προτίμησα να τον αφήσω να ασχοληθεί με τα χαρτιά του και πήγα να μας γράψω στο τοπικό γυμναστήριο, το οποίο έχει υψηλές τιμές, ανάλογες της περιοχής, κι ύστερα έκανα μια βόλτα στη νέα μας

σικ γειτονιά, παρατηρώντας τα πάντα. Μου αρέσει να κλειδώνω τα διάφορα μέρη στον τόπο τους. Να μπορώ να τα βλέπω. Με κάνει να αισθάνομαι πιο άνετα. Με βοηθά να χαλαρώνω.

Περπάτησα επί σχεδόν δύο ώρες, καταγράφοντας με τον νου μου τις θέσεις διαφόρων καταστημάτων, μπαρ και εστιατορίων, ώσπου τα αποθήκευσα καλά στο μυαλό μου, έχοντας πλέον τη δυνατότητα να ανακαλώ την εικόνα τους κατά βούληση, κι ύστερα αγόρασα λίγο ψωμί από το τοπικό, εκλεκτό αρτοποιείο, καθώς και μερικές ελιές, φέτες ζαμπόν, χούμους και λιαστές ντομάτες από το ντελικατέσεν – όλα είχαν παρακμιακά υψηλές τιμές και με άφησαν στεγνή από μετρητά–, οπότε ετοίμασα ένα πικ νικ μέσα στο σπίτι για μεσημεριανό, παρότι έκανε αρκετή ζέστη ώστε να καθίσουμε έξω. Δε νομίζω ότι θέλει να βγει ακόμα στον κήπο.

Χθες πήγαμε στην κλινική κι εγώ γοήτευσα τον δόκτορα Σάικς, που είναι βασικός μέτοχος εκεί, καθώς και τους διάφορους άλλους γιατρούς και τις νοσοκόμες που γνωρίσαμε. Οι άνθρωποι ανταποκρίνονται στην ομορφιά. Ακούγεται ματαιόδοξο, όμως είναι αλήθεια. Ο Ντέιβιντ μου είπε κάποτε ότι οι ένορκοι ήταν πολύ πιθανότερο να πιστέψουν τις μαρτυρίες εμφανίσιμων ανθρώπων παρά μέτριων ή άσχημων. Είναι απλώς θέμα τύχης, επιδερμίδας και οστών, όμως έχω μάθει πως η εμφάνιση κρύβει μέσα της μια μαγεία. Δε χρειάζεται καν να πεις κάτι ιδιαίτερο, μόνο να ακούς και να χαμογελάς, κι οι άνθρωποι γίνονται χαλί να τους πατήσεις. Μου άρεσε που ήμουν όμορφη. Αν έλεγα οτιδήποτε άλλο, θα ήταν ψέμα. Καταβάλλω μεγάλες προσπάθειες ώστε να διατηρούμαι όμορφη για τον Ντέιβιντ. Ό,τι κάνω είναι για το χατίρι του.

Το καινούργιο γραφείο του Ντέιβιντ είναι το δεύτερο μεγαλύτερο σε ολόκληρο το κτίριο, απ' όσο μπόρεσα να δω, ανάλογο με αυτό που θα περίμενα να έχει αν αποκτούσε κάποια στιγμή θέση σε ένα από τα μεγάλα ιατρεία της οδού Χάρλεϊ. Η μοκέτα είναι κρεμ και παχιά, το μεγάλο έπιπλο αρκούντως

επιβλητικό, ενώ στην είσοδό του βρίσκεται ένας ιδιαίτερα πολυτελής χώρος υποδοχής. Η ξανθιά και συμπαθητική –αν σου αρέσει αυτό το στυλ– γυναίκα που καθόταν πίσω από εκείνο το γραφείο τράπηκε σε φυγή πριν προλάβουν να μας συστήσουν, πράγμα που με ενόχλησε, όμως ο δόκτωρ Σάικς δε φάνηκε να το αντιλαμβάνεται καθώς μου μιλούσε, και κοκκίνιζε όποτε γελούσα με τα φοιητά αστεία του. Νομίζω πως τα πήγα πολύ καλά, δεδομένου και του πόσο στενοχωρημένη ήμουν. Πρέπει να ευχαριστήθηκε και ο Ντέιβιντ, γιατί μαλάκωσε κάπως στη συνέχεια.

Απόψε θα δειπνήσουμε στο σπίτι του δόκτορα Σάικς, θα είναι κάτι σαν ανεπίσημο καλωσόρισμα. Έχω διαλέξει ήδη το φόρεμά μου και ξέρω πώς θα χτενίσω τα μαλλιά μου. Είμαι αποφασισμένη να κάνω τον Ντέιβιντ να νιώσει περιήφανος για μένα. Μπορώ να είμαι η καλή σύζυγος. Η σύζυγος του καινούργιου συνεταιρίου. Παρά τις τρέχουσες ανησυχίες μου. Αισθάνομαι πιο ήρεμη από κάθε άλλη φορά από τότε που μετακομίσαμε.

Στρέφω το βλέμμα στο ρολόι, οι χτύποι του οποίου διακόπτουν την απέραντη σιωπή που επικρατεί μέσα στο σπίτι. Είναι ακόμα μόλις οκτώ το πρωί. Ο Ντέιβιντ πιθανότατα τώρα φτάνει στο γραφείο. Δε θα τηλεφωνήσει για πρώτη φορά στο σπίτι πριν από τις έντεκα και μισή. Έχω χρόνο. Ανεβαίνω στην κρεβατοκάμαρά μας και ξαπλώνω πάνω στα σκεπάσματα. Δεν πρόκειται να κοιμηθώ. Όμως κλείνω τα μάτια μου. Σκέφτομαι την κλινική. Το γραφείο του Ντέιβιντ. Εκείνη την παχιά, κρεμ μοκέτα. Το λουστραρισμένο μαόνι του γραφείου του. Τη μικροσκοπική γρατζουνιά στη γωνία. Τους δύο κομπούς καναπέδες. Τα σφιχτά μαξιλάρια. Τις λεπτομέρειες. Παίρνω βαθιά ανάσα.

ΛΟΥΙΖ

Κούκλα είσαι σήμερα», λέει η Σου, σχεδόν έκπληκτη, καθώς βγάζω το παλτό μου και το κρεμώ στο δωμάτιο του προσωπικού. Ο Άνταμ είπε το ίδιο ακριβώς –με τον ίδιο τόνο– καθώς το προσωπάκι του κοιτούσε κάπως σαστισμένο τη μεταξωτή μπλούζα μου, καινούργιο εύρημα από το φιλανθρωπικό κατάστημα, και τα ισιωμένα μαλλιά μου, την ώρα που του έδινα ένα κομμάτι φρυγανισμένο ψωμί στο χέρι, προτού φύγουμε για το σχολείο σήμερα το πρωί. Θεέ μου, είναι φανερό ότι έκανα προσπάθεια να βγω περιποιημένη, και το ξέρω. Όμως δεν το έκανα για να του αρέσω. Αν μη τι άλλο, το έκανα για να τον πικάρω. Βάφτηκα με τα χρώματα που πολέμου. Ένα προσωπείο για να κρυφτώ από πίσω του. Επίσης, δε με έπαιρνε με τίποτε ο ύπνος κι έπρεπε οπωσδήποτε να βρω κάτι να κάνω.

Κανονικά, κάτι τέτοια πρωινά θα πήγαινα τον Άνταμ στη φύλαξη και ύστερα θα έφτανα πρώτη στην κλινική και θα ετοίμαζα τους καφέδες όλων μέχρι να φτάσουν. Σήμερα όμως, φυσικά, έπρεπε να είναι μία από εκείνες τις μέρες που ο Άνταμ ξύπνησε στραβά και γκρίνιαζε για τα πάντα, κι ύστερα δεν έβρισκε το αριστερό του παπούτσι, και παρότι ήμουν έτοιμη από ώρα, καταλήξαμε και πάλι να τρέχουμε τελευταία στιγμή για να φτάσουμε εγκαίρως στο σχολείο.

Οι παλάμες μου ιδρώνουν και αισθάνομαι μια ελαφριά ζαλάδα καθώς χαμογελάω. Επίσης, κάπνισα τρία τσιγάρα στον δρόμο από το σχολείο μέχρι την κλινική. Κανονικά, προσπαθώ να μην κάνω ούτε ένα μέχρι το διάλειμμα για καφέ. Τώρα, βέβαια, και το κανονικά παίζει. Θεωρητικά, δεν κάνω τσιγάρο μέχρι να πω καφέ, στην πραγματικότητα συνήθως έχω καπνίσει ένα μέχρι να φτάσω στη δουλειά.

«Ευχαριστώ. Ο Άνταμ θα είναι στον πατέρα του αυτό το Σαββατοκύριακο, οπότε ίσως πάω για ένα ποτό μετά τη δουλειά». Ίσως να έχω ανάγκη ένα ποτό μετά τη δουλειά. Κρατάω νοερή σημείωση να στείλω μήνυμα στη Σόφι, να δω αν θέλει να βρεθούμε. Φυσικά και θα θέλει. Θα την τρώει η περιέργεια να μάθει πώς εξελίχθηκε αυτή η φαρσοκωμωδία. Προσπαθώ να ακουστώ χαλαρή, όμως η φωνή μου σαν να ακούγεται παράξενα. Πρέπει επειγόντως να συνέλθω. Παραλογίζομαι. Η κατάσταση θα είναι απείρως χειρότερη για εκείνον απ' ό,τι για μένα. Δεν είμαι εγώ η παντρεμένη. Όλες αυτές οι πολύ φρόνιμες και λογικές διαπιστώσεις μπορεί να ισχύουν, όμως δεν αλλάζουν το γεγονός ότι εγώ δεν κάνω τέτοια πράγματα. Δεν είναι μια φυσιολογική κατάσταση αυτή για μένα, όπως ίσως για τη Σόφι, κι αισθάνομαι πραγματικά απαίσια. Τα νεύρα μου είναι κουβάρι, δεν μπορώ να σταθώ ήσυχη. Μπορεί να μη φταίω εγώ γι' αυτή την κατάσταση, όμως και πάλι αισθάνομαι φτηνή και ηλίθια και ένοχη και θυμωμένη. Πρώτη φορά που φλέρταρα εδώ και ούτε θέλω να θυμάμαι πόσον καιρό, και έπεσα πάνω σε παντρεμένο. Κι όμως, παρ' όλα αυτά, και κόντρα στην ανάμνηση της πανέμορφης γυναίκας του, εξακολούθω να αισθάνομαι ένα ψήγμα ενθουσιασμού στη σκέψη ότι θα τον ξαναδώ. Κάνω σαν μαθητριούλα που έχει χάσει τα πατήματα και τα λόγια της.

«Είναι όλοι τους σε σύσκεψη μέχρι τις δέκα και μισή, τουλάχιστον έτσι μου είπε η Ελέιν από επάνω», με πληροφορεί η Σου. «Οπότε μπορούμε να χαλαρώσουμε». Ανοίγει την τσά-

ντα της. «Και μη νομίζεις ότι ξέχασα πως ήταν η σειρά μου». Βγάζει από μέσα δύο λιγδιασμένες χαρτοσακούλες. «Παρασκευή, σάντουιτς με μπέικον».

Αισθάνομαι τέτοια ανακούφιση που δε θα χρειαστεί να έρθω αντιμέτωπη μαζί του για το επόμενο δώρο ώστε παίρνω τη χαρτοσακούλα ευχαρίστως, παρότι είναι ξεκάθαρη ένδειξη του πόσο αφόρητα ρουτινιαρίκη είναι η ζωή μου ώστε το παρασκευιάτικο αυτό πρωινό να αποτελεί ορόσημο μέσα στην εβδομάδα μου. Και πάλι, εδώ μιλάμε για μπέικον. Κάποια κομμάτια της ρουτίνας είναι λιγότερο αποκαρδιωτικά απ' ό,τι κάποια άλλα. Δαγκώνω μια μεγάλη μπουκιά, απολαμβάνοντας το βουτυρωμένο, ζεστό ψωμί και το αλμυρό κρέας. Όταν αισθάνομαι νευρική, τρώω. Βασικά, τρώω, ό,τι διάθεση κι αν έχω. Όταν έχω νεύρα, όταν θέλω παρηγοριά, όταν είμαι χαρούμενη. Δεν έχει καμία διαφορά. Άλλοι άνθρωποι χωρίζουν και χάνουν πέντ' έξι κιλά. Στην περίπτωση μου, συνέβη το αντίθετο.

Κανονικά, το ωράριό μας ξεκινά σε ένα εικοσάλεπτο, οπότε καθόμαστε στο τραπέζακι, γεμίζοντας τις κούπες μας με τσάι, και η Σου μού μιλάει για τα προβλήματα του άντρα της με την αρθρίτιδα και για το ζευγάρι των γκέι στο διπλανό σπίτι που φαίνεται πως έχουν ακόρεστες σεξουαλικές ορέξεις, κι εγώ χαμογελάω κι αφήνω όλες αυτές τις πληροφορίες να περνούν από πάνω μου και προσπαθώ να μην τινάζομαι κάθε φορά που διακρίνω τη σκιά κάποιου να πέφτει στον διάδρομο.

Είναι πολύ αργά όταν εντοπίζω τη σταγόνα του κέτσαπ που πάει να τρέξει, κι έτσι καταλήγω με μια ζωηρόχρωμη κόκκινη στάμπα στην κρεμ μπλούζα μου, ακριβώς πάνω στο στήθος. Η Σου αναλαμβάνει αμέσως δράση, σκουπίζει τη σάλτσα προσεκτικά κι απαλά με χαρτομάντιλα κι ύστερα με ένα βρεγμένο πανί, όμως το μόνο που καταφέρνει είναι να μετατρέψει σε ημιδιαφανές ένα μεγάλο μέρος του υφάσματος, ενώ εξακολουθεί να φαίνεται αγνά ένα ξεπλυμένο κοκκινω-

πό περιγράμμα. Έχω αρχίσει να ιδρώνω και το μετάξι κολλάει στην πλάτη μου. Όλα αυτά είναι προμήνυμα του πώς θα εξελιχθεί η υπόλοιπη ημέρα. Το διαισθάνομαι.

Αποκρούω χαμογελαστή τις καλοπροαίρετες προσπάθειές της να με καθαρίσει και πηγαίνω στην τουαλέτα, όπου παλεύω να φέρω όσο μεγαλύτερο μέρος της μπλούζας μου μπορώ κάτω από το στεγνωτήριο χεριών. Δε στεγνώνει τελείως, όμως τουλάχιστον η δαντέλα του σουτιέν μου –ελαφρώς γκριζα από το πλύσιμο– δε φαίνεται πια. Κάτι είναι κι αυτό.

Είμαι για γέλια και για κλάματα. Ποιον προσπαθώ να κοροϊδέψω; Δε μου πάει αυτός ο ρόλος. Αισθάνομαι πιο άνετα όταν συζητώ με τον Άνταμ την υπόθεση από το τελευταίο επεισόδιο των *Rescue Bots* ή του *Horrid Henry*, παρά όταν προσπαθώ να δώσω την εντύπωση μιας σύγχρονης, εκλεπτυσμένης γυναίκας. Ήδη τα πόδια μου έχουν αρχίσει να πονάνε, και δε φοράω καν ψηλά τακούνια. Ανέκαθεν νόμιζα πως ήταν κάτι που αποκτούσες με τον καιρό, η ικανότητα δηλαδή να ισορροπείς άφογα πάνω σε ψηλά τακούνια και να ντύνεσαι πάντοτε στην πένα. Αποδεικνύεται όμως –τουλάχιστον στην περίπτωση μου– ότι αυτή η κατάσταση κράτησε για ένα μικρό διάστημα, την εποχή που σύχναζα στα κλαμπ ως εικονοσάρα, και τώρα ντύνομαι κυρίως με τζιν παντελόνια, φούτερ και αθλητικά παπούτσια, πιάνω τα μαλλιά μου αλογοουρά και τα στολίζω με μια δόση ζήλιας για εκείνες που μπαίνουν ακόμα στον κόπο να το προσπαθούν. Ζήλια για εκείνες που έχουν λόγο να το προσπαθούν.

Βάζω στοίχημα πως η λεγόμενη φοράει γόβες-στιλέτο, σκέφτομαι καθώς σουλουπώνω κάπως τα ρούχα μου. Βλακεία μου που δε φόρεσα παντελόνι και ίσιο παπούτσι.

Τα τηλέφωνα είναι ήσυχα αυτό το πρωί, και προσπαθώ να ξεχαστώ ώστε να μη σκέφτομαι το ρολόι που κινείται σταθερά προς τις δέκα και μισή, τσεκάροντας τους φακέλους στο σύστημα για τα ραντεβού της Δευτέρας, ενώ παράλληλα

ετοιμάζω έναν κατάλογο με τους φακέλους με τους οποίους θα πρέπει να ασχοληθώ μέσα στην υπόλοιπη εβδομάδα. Για ορισμένες υποθέσεις –τις πιο σύνθετες– ο νέος μου προϊστάμενος έχει ήδη αντίγραφα των σημειώσεων που περιέχουν, όμως θέλω να του δείξω ότι είμαι ικανή, οπότε φροντίζω να βρεθεί ο πλήρης κατάλογος. Ύστερα εκτυπώνω τα διάφορα email που σκέφτομαι ότι ίσως να είναι χρήσιμα ή σημαντικά ή να τα παρέβλεψε η διεύθυνση, κι έπειτα εκτυπώνω και στο καπάκι πλαστικοποιώ έναν κατάλογο με τηλέφωνα επικοινωνίας με το νοσοκομείο, την αστυνομία και διάφορους άλλους οργανισμούς που μπορεί να του χρειαστούν. Είναι φοβερό αυτό που συμβαίνει. Ο άντρας από το μπαρ ξεθωριάζει στη σκέψη μου και τον αντικαθιστά ο προϊστάμενός μου, ενώ το πρόσωπό του γίνεται ένα, με όχι και τόσο ευχάριστο τρόπο, με εκείνο του δόκτορα Κάντιγκαν, τον οποίο αντικατέστησε.

Στις δέκα πηγαίνω και αφήνω τις εκτυπώσεις στο γραφείο του κι ανοίγω την καφετιέρα στη γωνία ώστε να τον περιμένει φρέσκος καφές. Ελέγχω αν οι καθαρίστριες άφησαν φρέσκο γάλα στο κρυφό ψυγείακι, χωμένο σε ένα ντουλάπι, σαν μίνι μπαρ ξενοδοχείου, καθώς και αν η ζαχαριέρα είναι γεμάτη. Στη συνέχεια δεν μπορώ να μη ρίξω μια ματιά στις ασημένιες κορνίζες πάνω στο γραφείο του. Είναι τρεις στο σύνολο. Στις δύο η γυναίκα του στέκεται μόνη της, και η τρίτη είναι μια παλιότερη φωτογραφία των δυο τους. Αυτή είναι που τραβά την προσοχή μου και την παίρνω στα χέρια. Μοιάζει τόσο διαφορετικός. Τόσο νέος. Πρέπει να είναι εικυσάρης στη φωτογραφία, το πολύ. Κάθονται σε ένα μεγάλο τραπέζι κουζίνας, αγκαλιασμένοι, και γελούν με κάτι. Δείχνουν τόσο ευτυχισμένοι, τόσο νέοι και οι δύο, ξένοιαστοι. Το βλέμμα του είναι καρφωμένο επάνω της, σαν να είναι εκείνη το σημαντικότερο πράγμα σε ολόκληρο τον πλανήτη. Τα μαλλιά της είναι μακριά αλλά όχι πιασμένα κότσο, όπως στις άλλες φωτογραφίες, ενώ, ακόμα και ντυμένη με τζιν και μπλουζά-

κι, είναι αβίαστα πανέμορφη. Το στομάχι μου δένεται κόμπος. Βάζω στοίχημα πως αυτή δε λεκιιάζει ποτέ την μπλούζα της με κέτσαπ.

«Παρακαλώ;»

Τρομάζω τόσο όταν ακούω την ελαφρώς σκοτσέζικη προφορά, ώστε παραλίγο να μου πέσει η φωτογραφία από τα χέρια κι αμέσως παλεύω να τη στήσω πάνω στο γραφείο, με αποτέλεσμα να δώσω μία στα προσεκτικά στοιβαγμένα χαρτιά εκεί δίπλα, σκορπίζοντάς τα στο πάτωμα. Γυρίζω και τον βλέπω να στέκεται στο κατώφλι, κι αμέσως μου έρχεται να κάνω εμετό το σάντουιτς με μπέικον. Θεέ μου, είχα ξεχάσει τι κούκλος που είναι. Μαλλιά σχεδόν κατάξανθα, τόσο λαμπερά που τα ζηλεύω. Αρκετά μακριά στη φρόντζα ώστε να μπορείς να περάσεις τα δάχτυλά σου ανάμεσά τους, αλλά περιποιημένα. Γαλάζια μάτια που σε κοιτάζουν και χάνεσαι. Επιδερμίδα που λαχταράς να αγγίξεις. Ξεροκαταπίνω. Είναι ένας από εκείνους τους άντρες. Ένας άντρας που σου κόβει την ανάσα. Το πρόσωπό μου έχει αναψοκοκκινίσει.

«Υποτίθεται πως είχατε σύσκεψη επάνω μέχρι τις δέκα και μισή», ψελλίζω, ενώ εύχομαι να άνοιγε η γη να με καταπιεί, να με στείλει στην κόλαση της ξεφτίλας. Στέκομαι στο γραφείο του και κοιτάζω φωτογραφίες της γυναίκας του, λες και είμαι καμιά παλαβή. Θεέ μου.

«Θεέ μου», λέει, παίρνοντάς μου τα λόγια από το στόμα. Το πρόσωπό του πανιάζει και τα μάτια του γουρλώνουν. Μοιάζει σοκαρισμένος, εμβρόντητος και έντρομος, όλα μαζί ένα κουβάρι. «Εσύ είσαι».

«Κοίτα», λέω, «δεν έγινε και τίποτε, είχαμε μεθύσει και παρασυρθήκαμε λιγάκι και, τέλος πάντων, δεν είναι να το κάνουμε ζήτημα για ένα φιλί, εγώ πάντως δε θα το πω πουθενά και νομίζω ότι, αν προσπαθήσουμε και οι δύο να ξεχάσουμε αυτό που συνέβη, μπορούμε κάλλιστα να συνυπάρξουμε και κανείς ποτέ δε θα μάθει ότι...» Τα λόγια ξεχύνονται

σαν ασυνάρτητος χείμαρρος, μου είναι αδύνατον να τα σταματήσω. Αισθάνομαι τον ιδρώτα να παγιδεύεται κάτω από το ρουζ μου, την ώρα που το πρόσωπό μου συναγωνίζεται σε κοκκινίλα το πιο ώριμο παντζάρι.

«Μα» –έχει ένα ύφος το οποίο ισορροπεί κάπου ανάμεσα στη σαστιμάρα και την ανησυχία, καθώς σπεύδει να κλείσει την πόρτα πίσω του και δεν μπορώ να πω ότι έχει άδικο– «τι κάνεις εσύ εδώ πέρα;»

«Α». Παρά την ακατάσχετη φλυαρία μου, είχα παραλείψει να αναφέρω το προφανές. «Είμαι η γραμματέας και βοηθός σου. Τρεις ημέρες την εβδομάδα δηλαδή. Τρίτες, Πέμπτες και Παρασκευές. Είχα φέρει κάποια πράγματα για το γραφείο σου και είδα...» Γνέφω προς τις φωτογραφίες. «Να, δηλαδή...» Η υπόλοιπη φράση χάνεται κάπου στην πορεία. Δεν μπορώ βέβαια να πω ότι παρατηρούσα με ιδιαίτερη προσοχή εσένα και την πανέμορφη γυναίκα σου, ακριβώς όπως θα έκανε μια τρελή.

«Είσαι η γραμματέας μου;» Έχει ένα ύφος λες κι έφαγε ξεγυρισμένη γροθιά στο στομάχι. «Εσύ;» Ίσως όχι στο στομάχι. Ίσως λίγο χαμηλότερα. Η αλήθεια είναι ότι τον λυπάμαι λιγάκι.

«Ξέρω». Σηκώνω τους ώμους και προσπαθώ να πάρω ένα –σίγουρα αξιοθρήνητο– χαμογελαστό ύφος. «Μικρός που είναι ο κόσμος, ε;»

«Μα εδώ ήταν μια άλλη γυναίκα όταν ήρθα τον περασμένο μήνα για να μιλήσω με τον δόκτορα Κάντιγκαν. Όχι εσύ».

«Κάπως μεγαλύτερη, κομματάκι στρουφνή; Η Μαρία θα ήταν. Αυτή καλύπτει τις άλλες δύο ημέρες. Ουσιαστικά, έχει βγει στη σύνταξη, όμως έχει χρόνια εδώ και ο δόκτωρ Σάικς τη λατρεύει».

Δεν έχει κάνει ούτε μισό βήμα παραμέσα στο δωμάτιο. Είναι φανερό πως δυσκολεύεται να συνειδητοποιήσει αυτό που συμβαίνει.

Δύο μπορούν να κρατήσουν
ένα μυστικό εφόσον ο ένας είναι νεκρός.

Ο Ντέιβιντ κι η Αντέλ φαντάζουν το ιδανικό ζευγάρι. Εκείνος επιτυχημένος ψυχίατρος, εκείνη η όμορφη σύζυγος που τον λατρεύει. Γιατί, όμως, την ελέγχει τόσο; Και γιατί εκείνη κρύβει τόσο πολλά;

Καθώς η Λουίζ, η νέα γραμματέας του Ντέιβιντ, έρχεται όλο και πιο κοντά στο ζευγάρι, καταλήγει με περισσότερα ερωτήματα παρά απαντήσεις. Το μόνο απολύτως ξεκάθαρο είναι ότι κάτι δεν πάει καθόλου καλά σ' αυτό τον γάμο. Αλλά ούτε που της περνάει από το μυαλό τι μπορεί να είναι αυτό το «κάτι» και πού μπορεί να φτάσει κανείς για να προστατεύσει τα μυστικά του.

Εκδόσεις **ΨΥΧΟΓΙΟΣ**

www.psichogios.gr

ISBN: 978-618-01-1916-9

9 786180 119169

ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ: 17948

Γ Ι Α Κ Α Τ Α Σ Υ Ρ Ρ Ο Η Α Ν Α Γ Ν Ω Σ Τ Ε Σ